

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ถ้าฟังธรรมๆ อากาลิโก ไม่มีกาลไม่มีเวลา คงทนต่อการตรวจสอบ มัน
เป็นสัจจะเป็นความจริงวันยังค่ำ จะใคร่รู้ เห็นไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ สามเณร ๗ ขวบ ลูกศิษย์พระสาวรีบุตร
เป็นพระอรหันต์ สามเณร ๗ ขวบ อายุ ๗ ขวบ เวลาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา สัจจะเป็นความจริงใน
ใจของสามเณรน้อยนั้น

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ก่อนๆ ขึ้นมา การรู้ก่อนในใจขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะสัจธรรมยังไม่มี แล้วสังคมยังเชื่อถือเรื่องพราหมณ์ เรื่องฮินดู เรื่อง
บูชาไฟ เรื่องเดียรถีย์นิครนถ์ ต่างคนต่างตั้งตัวว่าเป็นศาสดา เป็นผู้ที่มีความรู้ องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะไปศึกษาเล่าเรียนเต็มที่แล้ว

แต่ด้วยอำนาจวาสนาของเจ้าชายสิทธัตถะ ใครยกย่องสรรเสริญ ใครเชิดชูบูชาขนาด
ไหน เพราะไปศึกษาขึ้นมา นักศึกษาไปศึกษาที่ไหน ศึกษาในสำนักของใครมีความรู้มี
ความสามารถในสำนักนั้น ในสำนักนั้นยกย่องบูชาขึ้นมา

แต่เจ้าชายสิทธัตถะไม่รับ เพราะทุกข์สุขมันอยู่ในใจ สัจจะเป็นความจริงมันอยู่ในหัวใจอันนี้
ถ้ามันอยู่ในหัวใจดวงนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ก่อนๆ

ถ้าคนที่ไม่ใช่อำนาจวาสนาไปรู้ก่อนนะ ก็รู้ก่อนตามนั้นนะ ใครยกย่องสรรเสริญ ใครเชิดชู
บูชาก็ไปอยู่กับเขา ถ้าอยู่กับเขาขึ้นมาแล้วมันก็อยู่ในจมปลักอยู่ในอวิชชานั้นนะ มันไม่รู้แจ้ง
ขึ้นมาในใจขึ้นมาได้

แต่เวลาเจ้าชายสิทธัตถะออกมารู้ก่อนในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง
บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ ชำระล้างกิเลสตัด้นหาความทะยาน

อยากในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วางธรรมวินัยนี้ไว้ วางธรรมวินัย วางวิธีการ มรรค ๘ ต่างๆ การกระทำ แล้วไปสั่งสอนจนได้พระสาวกได้พระสาวก ได้พระสาวก พระโมคคัลลานะ อัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา เป็นเสนาบดีแห่งธรรมๆ

ลูกศิษย์พระสาวกนั้นจะไปเห็นเขาชักน้ำเข้านา เฮ้ย! มันก็แปลก นี่เวลาคนภาวนามีสติปัญญา ธรรมะเป็นธรรมชาติใจ สัจธรรมมันมีของมันอยู่ไง ทำไมเขาชักน้ำเข้านา มันเป็นเรื่องเพราะชักน้ำเข้านามันได้มีการกสิกรรม มันได้มีการปลูกการกระทำขึ้นมาใช้ไหม

ถามอาจารย์ของตนเลย นามันมีชีวิตไหม

ไม่มี

ไม่มีมันยังเป็นประโยชน์ได้ขนาดนั้น แล้วเราเป็นสิ่งที่ชีวิต เราเป็นคนมีสติปัญญา ทำไมเราไม่มีสติปัญญาแก้ไขตัวเราเอง ทำไมจะต้องไปให้คนอื่นครอบงำ ทำไมต้องให้คนอื่นชักน้ำ ทำไมเราไม่มีสติปัญญาแก้ไขตัวเราเลยใช้ไหม

ถามพระสาวกเลย ถามอาจารย์ของตน นามันมีชีวิตหรือไม่

ไปเห็นเขาตัดคันศรไฉ่ คันศรมันมีชีวิตหรือไม่

ไม่มีชีวิต

ธาตุ พวกแร่ธาตุ สมมุติ ไม่มีชีวิตทั้งสิ้น เขายังเอามาใช้ประโยชน์ได้เลย แล้วหัวใจของเรา หัวใจของเราที่มันจะเป็นประโยชน์ขึ้นมา ถ้ามันทำเป็นจริงขึ้นมาได้หรือไม่ ถ้าเป็นจริงขึ้นมาให้บาตรพระสาวกกลับไปเลย ให้บาตรพระสาวก เพราะอุปัฏฐากบาตร ถือบาตรไปให้พระสาวกเป็นผู้บิณฑบาต ถวายบาตรคืน ขอกลับไปนั่งพิจารณาเพราะว่ามันได้ประเด็น มันจับประเด็นได้ในใจของตนๆ นี่ไปพิจารณาๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้วาระนะ พระสาวก ก็อบเที่ยงแล้วจะไปให้ฉันอาหารใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปตัดหญ้าไว้เลย ชวนพระสาวกคุยอยู่เรื่อย แล้วก็ด้วยฤทธิ์ดึงไว้ไม่ให้เวลามันก้าวล่วงไป

สามถ้อยน้อยพิจารณาปฏิจกสมุปปาท พิจารณาด้วยสติปัญญาอย่างเต็มที่ พอถึงที่สุดชำระล้างกิเลส ถอนอวิชชาในใจของสามถ้อยน้อยได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงปล่อยให้พระสารีบุตรเข้าไป

ดูเวลานั้นมีเหตุมีผล มีการกระทำ มีความจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สามถ้อยน้อยเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา มันก็มีสัจจะมีความจริงในใจของสามถ้อยน้อยนั้น ถ้าสามถ้อยน้อย ถ้ามันเป็นความจริง มันเป็นอริยสัจมันเป็นความจริง

ถ้ามันไม่เป็นความจริงขึ้นมา อย่างพวกเรามีแต่ความจอมปลอมๆ สิ่งใดเกิดขึ้นมา ตัดทอนความทะยานอยาก อยากได้ตามนั้น อยากได้ตามนั้นก็พยายามแสวงหาเพื่อสนองกิเลส พอสนองกิเลสแล้วมันก็อยากได้ต่อไปๆ มันจริงไหม มันจริงไหม ความคิดเราจริงไหม เวลาศึกษามา ศึกษานี้เป็นปัญญาของเราจริงไหม

มันตอบสนองกิเลส กิเลสพอได้เสพ โอ้โฮ! สุขยอด เดียวมันเอาใหม่อีกแล้ว นี่มันไม่จริง มันไม่จริง ความคิดความรู้สึกเรามันไม่จริงทั้งสิ้น

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ คูสิ เวลาทำความสงบของใจเข้ามาแล้ว เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอน ถ้ามันจิตเห็นจิต จิตเห็นอาการของจิต เห็นความคิด เราพิจารณามัน เราพิจารณาด้วยสติด้วยปัญญา มันเป็นความจริงอันหนึ่ง มันเป็นความจริงอันหนึ่ง มันมีการเกิดขึ้นมาแล้วมีการกระทำของมัน มีปฏิภิกิริยาของมัน แล้วมันก็ดับไปเป็นเรื่องธรรมดา

แต่ถ้าเราไม่มีสติปัญญา เวลาเกิดขึ้นมา เราพอใจกับมัน เกิดขึ้นมามันเป็นวิญญาณของเรา มันเกิดขึ้นมาแล้วมันเป็นสมบัติของเรา หลงใหลได้ปลื้มไปกับมัน นี่กิเลสมันชักนำให้ตอบสนองมันเต็มที่ พอตอบสนองเต็มที่ขึ้นมาแล้วนะ “อู๊ย! มันเป็นเช่นนั้นเอง” กิเลสมันเอาไปกินจนหมดแล้วยังไม่รู้ตัวเลย นี่ไง มันไม่รู้ความเป็นจริงไง

เวลาเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป มันก็เกิดขึ้นจริงๆ นั่นแหละ แต่แข็งไม่มีสติปัญญาเท่าทันกับความคิดของแข็งไง เพราะอะไร เพราะแข็งไม่เคยทำความสงบของใจเข้ามาไง เพราะแข็งไม่มีกำลังของมันไง ถ้ามันสงบเข้ามาแล้ว สงบเข้ามาเพื่ออะไร

หินทับหญ้าๆ ขอให้หินทับหญ้าเถอะ ให้มันทับไว้ เพื่อเป็นที่โล่งที่โล่งที่สะอาดบริสุทธิ์ ที่สะอาดที่มันไม่รบกวนตา

นี่ปล่อยให้มันขึ้นรุกรงในหัวใจของตนไง แล้วก็บอกว่า มันเป็นประโยชน์ มันเอาไว้เลี้ยงสัตว์ก็ได้ มันเอาไว้เพื่อให้เป็นที่อยู่ของสัตว์ก็ได้

เวลามันเข้าข้างนะ มันแบบว่ามันเถอะนะ มันเถอะของมันไปเรื่อยด้วยกิเลสต้นหาความ ทะยานอยาก

นี่ไง ฟังธรรมๆ สัจธรรมมีหนึ่งเดียว ความจริงเป็นความจริงวันยังค่ำ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ สามเณรน้อยก็เป็นพระอรหันต์ ความเป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาด้วยมรรค ๘ ด้วยสัจจะด้วยความจริง ด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ด้วยการกระทำของหัวใจ หัวใจมันกระทำขึ้นมามันเป็นความจริงอันนั้น ถ้าเป็นความจริงอันนั้น มันเป็นสัจจะความจริง อกาลิโก ไม่มีกาลไม่มีเวลา

แต่ของเราขึ้นมา เราเอากาลเอาเวลาขึ้นมา แล้ววิตกวิจารณ์ไปทั่ว อยากได้ออยากตีอยากเด่นไปหมด

เรามีความปรารถนานะ เราตั้งใจ ถ้าเราไม่มีเป้าหมาย เราไม่มีเป้าหมายเราจะทำอะไร เราจะไปไหน

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราเป็นชาวพุทธ เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรามีครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติยืนยันสัจจะความจริงในใจของท่าน

เราก็มีเป้าหมายเหมือนกันว่าเราอยากจะพ้นจากทุกข์ เราจะสิ้นจากทุกข์นี้ไป ถ้าเราจะสิ้นจากทุกข์นี้ไป เราต้องมีความซื่อสัตย์กับตัวของเรา แล้วเราก็พยายามค้นคว้าหาหัวใจของเรา เราจะทำของเรา เราทำความเพียรชอบ ความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะเพื่อการกระทำของเรา

มันจะดี มันจะจน มันจะประสบความสำเร็จหรือไม่ประสบความสำเร็จ เราก็ขวนขวายของเรา มันประสบความสำเร็จของใจทั้งสิ้น ใจที่มีการกระทำขึ้นมาแล้วมันเป็นประสบความสำเร็จของ

ใจอันนั้น ถ้าใจอันนั้นมันทำขึ้นมามันเป็นความจริงขึ้นมา นี่สิ่งที่ภาคปฏิบัติเขาทำกันอย่างนี้ เวลาเขาทำกันอย่างนี้มันเป็นความจริงขึ้นมา

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา เวลาจิตสงบแล้วมันรู้มันเห็นของมัน แล้วมันพิจารณาของมัน เป็นความจริง ชันท์ก็เป็นชันท์จริงๆ จิตก็เป็นจิตจริงๆ ทุกข์ก็เป็นทุกข์จริงๆ มันเป็นความจริงๆ ทั้งสิ้น แล้วสติปัญญา มันเท่าทันความจริงทั้งหมด ต่างอันต่างจริง แล้วความจริงก็อยู่กับความจริงใจ

แต่ถ้าไม่มีความจริงเลย ทั้งคาดทั้งหมาย ทั้งจินตนาการ ทั้งเปรียบเทียบ มันไปเอาความจริงมาจากไหน มันไม่มีความจริงเลย

แต่โดยข้อเท็จจริงมันก็เริ่มต้นจากตรงนี้ เริ่มต้นจากสิ่งที่เราไม่รู้นี่แหละ เริ่มต้นจากหัวใจของเรานี่แหละ หัวใจของเรา ถ้าเราไม่สนใจในพระพุทธศาสนาเลย เราไม่สนใจในการปฏิบัติเลย มันก็เกิดดับอยู่อย่างนี้ ความคิดก็เกิดดับอยู่อย่างนี้ มันก็ทุกข์ยากอยู่อย่างนี้

แต่ถ้าเราสนใจขึ้นมา มันทุกข์ยากเพราะอะไรล่ะ มันทุกข์ยากเพราะเรามองแต่ภายนอกไป เรามองแต่สิ่งที่ปัจจัยเครื่องอาศัยว่าเป็นของจริงใจ เรามองอารมณ์ความรู้สึกเป็นของปลอมไป

เขาบอกว่า ทำสิ่งใดด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยเหตุด้วยผล อย่าใช้อารมณ์

เราไม่ใช้อารมณ์ แต่ว่าสิ่งที่เราจะจับหัวใจของเรา สิ่งที่ยึดเหนี่ยวอารมณ์ สติปัญญาอารมณ์ มันเกิดจากใจ เราจับมันต่างหาก เราจับมันด้วยเหตุด้วยผล ด้วยสติด้วยปัญญา แล้วเราใคร่ครวญมัน ใคร่ครวญให้มันเป็นความจริง ความจริงโดยสังขธรรม

ความจริงโดยสังขธรรม สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายทั้งปวงต้องดับไปเป็นธรรมดา

คำว่า “ธรรมดา” มันมีสติปัญญาจับแล้วแก้ไข มีสติปัญญาจับต้องแล้วพิจารณา แยกแยะมันให้มันเห็นตามความเป็นจริงขึ้นมา มันเกิดขึ้นธรรมดา ตั้งอยู่ด้วยสติปัญญาที่พิจารณาของเราโดยสติปัญญา แล้วมันก็ดับไปเป็นธรรมดา

แต่โดยธรรมชาติของโลก เกิดขึ้นก็ของกู มีปฏิสัมพันธ์กันแล้วก็จะเอาชนะ
คะคานกัน เหมือนกับหมากัดกัน ไต่แย้งโต้เถียงกันเพื่อจะเอาชนะคะคานกัน เห็นไหม เกิดขึ้น
แล้วก็เอามาเบียดเบียนกัน นี่ดับไป

อารมณ์เฉยๆ ความรู้สึกนึกคิดเฉยๆ มันดับไป มันไม่มีสิ่งใดตกค้างในใจเลย แต่ชนะหรือ
แพ้

ถ้ามันชนะใคร มันจะรานใคร เคยชนะใครได้นะ มันก็จะรานเขาไปทั่ว ถ้ามันแพ้ใคร
มันก็จะเจ็บช้ำน้ำใจ มันเลยไม่ธรรมดา

แต่ความจริงมันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปเป็นธรรมดา มันเป็นธรรมดาเพราะมันไม่มีความ
เจ็บช้ำน้ำใจ มันไม่มีการผูกมัด มันไม่มีการยึดมั่นถือมั่น มันไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น

ไอ้ของเราถ้าอะไรเกิดมา จดเอาไว้เลยนะ มีสมุดบันทึกจดไว้เลย กลัวจำไม่ได้ ธรรมดา
แล้วเวลามันให้อารมณ์ความรู้สึกที่เจ็บช้ำน้ำใจ ธรรมดาหรือ เวลามันดับไปแล้ว อืม! อยากรจะ
คิดอีก ธรรมดาหรือ...ไม่เห็นธรรมดา มันไม่ธรรมดา ถ้าไม่ธรรมดา

ธรรมดามันเป็นสัจจะเป็นความจริง ถ้ามีสติปัญญาใคร่ครวญมันแล้วมันถึงเป็น
ธรรมดา

ไอ้ที่มันไม่ธรรมดาหรอก มันทิ้งกากไว้

คูลี กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน ที่เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเกิดจากเวรจาก
กรรมของเราทั้งสิ้น เกิดจากการกระทำของเราทั้งสิ้น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วคนเรานั้นก็ทำทั้ง
ความดีและความชั่ว

คนเราเกิดมาเวลาประสบความสำเร็จในชีวิต บุญที่ให้ผลมาด้วยสติด้วยปัญญาในชาติ
ปัจจุบันนี้ทำสิ่งใดประสบความสำเร็จ แต่พอทำประสบความสำเร็จแล้วมันขาดตกบกพร่อง
ขึ้นมา เวลาบาปกรรมมันให้ผล เวลามันขาดมันแคลนมันทุกข์มันยากขึ้นมา

คนเราเกิดมามีทั้งทำดีและทำชั่ว มันไม่มีใครทำดีได้ตลอดและทำชั่วได้ตลอดหรอก เพราะว่ามีสติปัญญารักษาหัวใจของตนได้ตลอดรอดฝั่ง มันก็ผิดพลาดพลั้งพลาดเป็นเรื่องธรรมดา นี่เวลากรรมมันให้ผลๆ ไร

กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันไง เราถึงมาสร้างแต่คุณงามความดี ถ้าเรามีสติปัญญาอยู่ เราจะไม่ทำความชั่ว เราจะทำคุณงามความดีของเรา มันจะขาดตกบกพร่อง มันจะไม่สมบูรณ์แบบของมัน เราก็พยายามทำด้วยความเพียรของเรา ทำด้วยวิริยอุตสาหะของเรา แล้วทำครั้งต่อไปเราจะทำให้มันดีขึ้น เติบโตขึ้น นั่งสมาธิภาวนาให้มันดีขึ้น

แต่ส่วนใหญ่แล้วมันไม่ดีขึ้น ไม่ดีขึ้นเพราะอะไร เพราะมันคุ้นชิน มันจำเจ สิ่งจำเจแล้วมันเบื่อหน่าย มันตึงเครียด มันมีแต่การทำให้ความผิดพลาด

เราก็พยายามเปลี่ยน ครูบาอาจารย์เราท่านถึงเปลี่ยนที่ประพฤติกปฏิบัติ ท่านเปลี่ยนของท่านไปเรื่อย ท่านมีอุบายวิธีการจะให้เป็นสัจๆ ร้อนๆ ไร

เวลาปฏิบัติไม่คุ้นชินกับกิเลส แต่พยายามทำความสนิทสนมกับสติ กับสมาธิ กับปัญญา เราพยายามอยู่ใกล้เคียงอยู่ใกล้ชิดกับสติ สมาธิ ปัญญา เราใกล้ชิดเราฝึกฝนขึ้นมา

แต่เราจะไม่คุ้นเคยกับความโลภ ความโกรธ ความหลงที่มันจินตนาการมันหลอกมันลวง ไร มันให้แต่ความเจ็บช้ำน้ำใจใจ “เกิดมาเป็นคนทั้งคน ไม่มีความสุขเลย เกิดมาเป็นคนทั้งคน เขามีความสุขกันทั้งชาติ ใ้เรามาถือศีล” กิเลสมันพูดไร

แต่กษัตริย์สมัยพุทธกาลเวลาบวชแล้วนะ เวลาปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกขนะ “สุขหนอๆ” อยู่โคนไม้ไม่มีสมบัติอะไรเลย ไม่มีสมบัติอะไรเลย มีความสุขๆ

แต่ของเราปฏิบัติมาจนขนาดนี้ แล้วก็ด้วยกิเลสต้นหาความทะยานอยาก “ชาตินี้ไม่มีมีความสุขเลย ชาตินี้ทำอะไรไม่ได้เป็นขึ้นเป็นอันเลย”

ถือพรหมจรรย์มันมีความสุข ถือศีลนั่นนะ อุตตสมบัติ สมบัติของใจ ใจมีสมบัติของมัน

แต่ที่เขามีความสุขความสงบของเขา ความสุขขึ้นมาด้วยปัจจัยเครื่องอาศัย อาศัยเขา
ทั้งนั้น ของอาศัย ได้มาด้วยความชอบธรรมมันก็เป็นบุญกุศล ได้มาด้วยความไม่ชอบธรรมมัน
เป็นบาปอกุศล เป็นกุศลและอกุศล

แต่ของเรา เรามีศีลมีธรรมของเรา รักษาหัวใจของเรา นี่ไง มีศีลเป็นสมบัติใจ มีอึดต
สมบัติ มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา มีความสุข มีความพอใจ ถ้าเป็นความพอใจ สุขใจ ถ้าสุขใจ ใจมี
ความสุขขึ้นมาแล้วมันรักษาหัวใจของเราได้ พระพุทธศาสนาสอนเข้ามาที่นี้ไง

แต่มันอยู่กับโลก ทาน ศีล ภาวนา เรื่องของโลก กระแสสังคม ให้เขาทำๆ เราทำบุญกุศล
แล้ว เวลาทำของเราบ่อยๆ ครั้งมันเป็นเรื่องธรรมดา มันเป็นจิตเป็นนิสัย แล้วถ้ามีจิตนิสัยแล้ว
ทำของเราแล้วเราอบอุ้มหัวใจของเรา มันมีเสปียงกรัง มันมีความพร้อม หัวใจของเราได้ทำอะไร
มา เรารู้ เรามีเจตนา เราเป็นคนกระทำ เราทำของเราเอง ดีหรือชั่วเราก็รู้ของเรา

ถ้ามีสติปัญญา ถ้ามันขาดมันแคลน มันขาดตกบกพร่อง อันนี้เรื่องธรรมดา เรารักษา
ใจของเรา เต็มมันก็ผ่านไป พอผ่านขึ้นไปแล้ว สิ่งที่ดีงามมา ถ้าเราทำอะไรแล้วประสบ
ความสำเร็จ เราเก็บไว้เพื่อประโยชน์ ประโยชน์แล้ว ถ้าเรามีอำนาจวาสนา เราทำเพื่อประโยชน์
กับหัวใจดวงนี้ไง ผังดินไว้ๆ ผังเพื่อประโยชน์กับหัวใจดวงนี้

แล้วถ้าใจดวงนี้มันกระทำขึ้นมา สิ่งของมันเกิดขึ้น สิ่งที่เกิดขึ้นที่มันเกิดกับหัวใจของเรา มัน
เกิดขึ้นมาแล้วมันจะลากเราไป ลากเราไป มันไม่ธรรมดาหรอก

แต่ถ้ามีสติปัญญานะ คำว่า “ธรรมดา” มันรู้จริง ควบคุมคิดเป็นความคิด ไม่ใช่เรา มันคิด
แล้วคิดเล่า ถ้ามันคิดแล้วคิดเล่า สติปัญญาเท่าทันมัน มันก็หยุด แล้วถ้าสติปัญญา ถ้ามันมี
ความคิดที่ดีงาม เราเหยียบคันเร่งเลย จะทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเรา
มันคิด ก็นั่งลง นั่งสมาธิภาวนา ความคิดของเราใส่คันเร่งเข้าไป

สัตว์โลกจะล่องพันทุกข์ด้วยความเพียร ด้วยการกระทำ หัวใจจะพ้นไปได้ด้วยมรรคด้วย
ผล ต้องมีสัจจะมีความจริงใจอันนั้น มันไม่พ้นไปด้วยอ้อนวอน ด้วยอธิษฐาน ด้วยขอเอา ไม่มี
เราทำของเราขึ้นมา มันเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา

เหมือนอาหาร แม้จะตักใส่ปาก ถ้าเป็นสารพิษ เราไม่เอาเข้า แต่ถ้ามันเป็นประโยชน์
ขึ้นมา เราค่อยเอาเข้าปากเรา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาปฏิบัติไปมันรู้มันเห็นสิ่งใด เราคัดเราเลือกเราแยกของเรา อะไรไม่ดี
เราแยกออก อะไรดีงามเราเอาสิ่งนั้น แล้วฝึกหัดให้มันรู้จริงขึ้นมา ถ้ามันรู้จริงจนมีความชำนาญ
แล้วมันแยกโดยอัตโนมัติเลย อันนี้ไม่เอา อันนี้เอา อันนี้ไม่เอา มันแยกของมันตลอดเวลา มันก็
รักษาหัวใจของมันได้ เป็นประโยชน์กับใจดวงนั้น

นี่พูดถึงฟังธรรมๆ ไร ฟังธรรมขึ้นมา การกระทำ ทาน ระดับของทาน ระดับของศีล ระดับ
ของภาวนา สมรวาสธรรม ธรรมของสมรวาส ธรรมของผู้ครองเรือน ธรรมของนักพรต ธรรมของ
นักบวช

เพราะนักพรตนักบวชขึ้นมาเขาให้อภัย เขาให้น้ำใจต่อกัน เขาปฏิบัติต่อกันด้วยความรื่น
เริง ด้วยความอาภาภูญในหัวใจดวงนั้นเพื่อประโยชน์

บริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาเป็นเจ้าของศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้ามอบไว้ให้กับบริษัท ๔ แล้วบริษัท ๔ ใครจะได้ผลประโยชน์มากน้อยแค่ไหน อยู่ที่การ
กระทำของตน อยู่ที่สติปัญญาของตน เพื่อประโยชน์กับหัวใจของตน เอวัง